

Arrest

nr. 205 145 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 14 augustus 2017 België binnen. Zij meldt zich aan bij de gemeente en haar verblijf wordt toegestaan tot 11 november 2017.

Op 7 november 2017 dient verzoekster een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9, tweede lid en 58 van de vreemdelingenwet. Verzoekster legt bij deze aanvraag onder meer een inschrijvingsbewijs voor van Nederlandse taallessen (Nederlands voor anderstaligen) aan de Universiteit Gent, bewijzen dat zij deze taalopleiding met succes heeft afgerond, een bewijs van 27 april 2017 dat zij toegelaten is om zich in te schrijven voor het bachelor programma aan de Universiteit Gent, loonfiches van haar garant.

Op 29 november 2017 legt verzoekster haar inschrijvingsbewijs voor als student aan de Universiteit Gent voor het academiejaar 2017 – 2018.

Op 1 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF IN DE HOEDANIGHEID VAN STUDENT(E)

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 07/11/2017 bij de burgemeester van Gent door H. R. (...), geboren te S. (...) op (...).1998, onderdaan van Albanië, verblijvende te (...), in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Betrokkene heeft een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend op basis van studies aan de Universiteit Gent op datum van 07/11/2017. Betrokkene was op dat moment in het bezit van een aankomstverklaring geldig van 11/09/17 tot 11/11/2017.

Betrokkene legde op dat moment nog geen definitieve inschrijving voor van haar Bachelor opleiding aan de Universiteit Gent.

Betrokkene heeft pas op 16/11/2017 haar definitieve inschrijving verkregen bij de Universiteit Gent, wat dus reeds buiten de geldigheid van de aankomstverklaring viel, dus buiten haar legaal verblijf.

Betrokkene legt als bewijs van solvabiliteit een bijlage 32 voor met als garant S. Z. (...). De garant van betrokkene legt ook loonfiches voor, dit ter staving van haar inkomen.

Uit nazicht van deze loonfiches blijkt dat betrokkene echter onvoldoende inkomen heeft , om zich garant te stellen voor een student. Uit de loonfiches blijkt dat het netto-inkomen onvoldoende is (netto maandinkomen moet minimum 1179,65 EUR/maand zijn) om in haar persoonlijke behoeften te voorzien en de kosten van een student te dragen (642 EUR/ maand) zoals deze zijn omschreven in artikel 30 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983. De financiële dekking van het verblijf is bijgevolg niet gegarandeerd.

Gelet op de hierboven aangehaalde elementen, kan er aan betrokkene geen verblijfsrecht in de hoedanigheid van student worden toegekend, en wordt de door betrokkene ingediende aanvraag geweigerd.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het haar op heden betekende Bevel het Grondgebied te Verlaten. (...)

Op 1 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

*mevrouw H., R. (...),
geboortedatum: (...).1998
geboorteplaats: S. (...)
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig dagen na de kennisgeving .

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, al. 1,2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, al. 1,2° betrokkene verblijf langer in het Rijk dan de door artikel 6 voorziene termijn van 90 dagen op een termijn van 180 dagen. De aankomstverklaring is verstrekt sedert 11/11/2017 en de door betrokkene aangevraagde verblijfsmachtiging als student is geweigerd.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met de bepalingen vooropgesteld in art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene gewag maakt van de aanwezigheid van enige ernstige gezondheidsproblemen noch van het feit dat zij kinderen zou hebben noch van het feit dat zij gehuwd zou zijn.

Bijgevolg wordt er dan ook geen enkele bepaling zoals vooropgesteld in art.74/13 van de wet van 15.12.1980 geschonden door de verwijderingsmaatregel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van het de artikelen 58 en 59 Vw.. van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Zo wordt aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student verworpen omdat verzoekster bij haar aanvraag nog geen definitieve inschrijving voor haar Bachelor opleiding aan de Universiteit Gent had neergelegd en pas op 16 november 2017 haar definitieve inschrijving voor haar Bachelor opleiding aan de Universiteit Gent heeft bekomen en neergelegd, wat buiten haar legaal verblijf is.

Dat evenwel verweerder onterecht stelt dat met verzoeksters definitieve inschrijving voor haar Bachelor opleiding aan de Universiteit Gent dd. 16 november 2017 geen rekening kan worden gehouden nu deze buiten haar legaal verblijf viel.

3.

Artikel 59 Vw. stelt het volgende :

"Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven. Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studiën, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatige leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken".

Dat uit dit artikel volgt dat de student-aanvrager, indien hij is ingeschreven voor een toelatingsproef, binnen de vier maanden na het slagen voor de toelatingsproef, gehouden is het inschrijvingsattest neer te leggen.

Dit betekent dat de student-aanvrager geenszins gehouden is bij zijn aanvraag zelf een inschrijvingsattest aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling neer te leggen indien hij nog toelatingsproeven dient te doen en de tijd heeft tot vier maanden na zijn aanvraag dit inschrijvingsattest alsnog neer te leggen.

Dat in casu bij het indienen van haar aanvraag op 7 november 2017 verzoekster duidelijk heeft geattesteerd dat zij, wat betreft haar definitieve inschrijving, nog twee examens diende af te leggen op 10 en 13 november 2017 (computertest en mondeling examen) (cf. stuk 2).

Dat verzoekster vervolgens reeds op 16 november 2017 haar definitieve inschrijving voor Bachelor of Science in de revalidatiewetenschappen en de kinesitherapie heeft verkregen en neergelegd (cf. stuk 3).

Dat verzoekster derhalve wel degelijk voldoet aan de voorwaarden gesteld in art. 58 en 59 Vw..

Dat door te stellen dat verzoeksters definitieve inschrijving bij de UGent dient te worden geweigerd nu deze viel buiten haar legaal verblijf verweerder echter voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet nu geenszins in de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat een definitieve inschrijving van een student aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling binnen legaal verblijf dient te gebeuren.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht nu verweerder geenszins op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met verzoeksters definitieve inschrijving dd. 16.11.2017 geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag.

Dat er bovendien sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik nu verweerder onterecht bijkomende voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet.

4.

Zo wordt aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student eveneens verworpen omdat verzoeksters garant onvoldoende inkomen zou hebben.

Dat evenwel verweerder onterecht stelt dat het netto-inkomen van verzoeksters garant onvoldoende is.

Dat verweerder immers geenszins rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeksters garant, mevrouw Z. S. (...), maandelijks over twee inkomsten beschikt ingevolge twee deeltijdse jobs : mevrouw S. Z. (...) werkt deeltijds bij NV A. a. H. (...) en deeltijds bij Notaris M. D. (...) (deze loonbrief vermeldt nog steeds haar oud adres) (cf. loonbrieven en woonsthistoriek verzoeksters garant, stukken 4 en 5).

Dat verweerder echter, vooraleer een beslissing te nemen aangaande verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, heeft nagelaten een grondig onderzoek in te stellen naar de precieze inkomsten van verzoeksters garant.

Dat de beslissing dient te stoen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen².

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een verwerpingsbeslissing aangaande verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student te nemen, geen afdoende onderzoek werd verricht aangaande de inkomsten van de garant.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat derhalve er sprake is van schending van de de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van verzoeksters rechten van verdediging."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet,
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- De motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting,
- De rechten van verdediging.

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in

slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij heeft op 07.11.2017 bij de burgemeester van de stad Gent een aanvraag ingediend in toepassing van artikelen 58 en 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij verbleef op dat moment legaal in het Rijk op grond de aankomstverklaring.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatig leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leer plan zal uitmaken.”

Vooreerst werd de aanvraag geweigerd om reden dat op het moment van de aanvraag er geen definitieve inschrijving voor de Bachelor opleiding aan de Universiteit Gent was bekomen.

Er wordt door verzoekende partij geen betwisting gevoerd nopens het feit dat verzoekende partij legaal in het Rijk dient te verblijven om een aanvraag in te dienen.

Het is evenwel zo de definitieve inschrijving bij de Universiteit Gent pas op 16.11.2017 werd bekomen en aldus niet meer tijdens de duur van haar legaal verblijf.

Verzoekende partij houdt voor dat zij ten tijde van de aanvraag nog geen inschrijvingsattest heeft bekomen gezien zij nog diende te slagen voor toelatingsproeven. Er zou aldus pas vier maanden na het slagen van de toelatingsproef een inschrijvingsattest moeten worden neergelegd, en dit conform artikel 59 van de Vreemdelingenwet.

Uit de aanvraag die verzoekende partij heeft ingediend, blijkt dat zij inderdaad heeft gemeld nog twee examens te moeten doen (computertest en mondeling examen), doch hieromtrent werd geen bewijs voorgelegd. Verweerder merkt op dat verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat deze examens een toelatingsproef vormen in de zin van artikel 59 van de Vreemdelingenwet, en er werd ook geenszins een attest voorgelegd van inschrijving voor de toelatingsproef zoals voorzien in artikel 59 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich aldus thans niet dienstig beroepen op deze hypothese zoals voorzien in artikel 59 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht opgemerkt dat de definitieve inschrijving niet was gevoegd bij de aanvraag dd. 07.11.2017. Terwijl de aanvraag dient te worden gedaan in legaal verblijf en aldus ook in legaal verblijf aan alle voorwaarden dien te worden voldaan. Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden als zou er een voorwaarde zijn toegevoegd aan de Vreemdelingenwet daar waar wordt gesteld dat een definitieve inschrijving in legaal verblijf dient te gebeuren: er wordt enkel vastgesteld dat verzoekende partij op het moment van de aanvraag in legaal verblijf niet over een definitieve inschrijving beschikte en aldus niet aan alle voorwaarden was voldaan.

In tweede instantie heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat de referentiepersoon onvoldoende inkomen heeft om zich garant te stellen voor een student.

Conform artikel 58 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij het bewijs te leveren dat zij voldoende middelen van bestaan bezit. Hiertoe werd door verzoekende partij een bijlage 32 voorgelegd met als garant mevr. Z. S. (...): er werden loonfiches voorgelegd ter staving van het inkomen.

Bij nazicht van de loonfiches merkt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op dat het netto-inkomen onvoldoende is gezien het netto-maandinkomen minimum 1.1179,65 euro dient te zijn om in haar persoonlijke behoeften te voorzien en dit vermeerderd met 642,00 euro per maand om de kosten van een student te dragen. De kosten van een student bedragen namelijk 642,00 euro per maand zoals deze omschreven zijn in artikel 30 van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 08.06.1983.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft rekening gehouden met de loonfiches van de twee werkgevers (notaris + NV A. a. H. (...)). In juli en augustus is bijvoorbeeld maar een loon uitgekeerd die onder het minimum netto-maandinkomen valt om in de eigen behoeften van de garant te voorzien.

Er werd terecht besloten dat er geen afdoende financiële dekking is voor het verblijf van verzoekende partij.

In fine meent verzoekende partij alsnog dat zij diende te worden gehoord.

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

In casu dient evenwel te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op de aanvraag dd. 07.11.2017 en dat verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken bij deze aanvraag en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekende partij houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

*Verzoekende partij gaat tevens voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing geen eenzijdig door de overheid opgelegde maatregel is, doch een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door hem gevraagd voordeel te verlenen en een dergelijke beslissing niet is onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247*), zodat de uiteenzetting wat dit onderdeel van het middel betreft hoe dan ook niet dienstig is.*

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve

beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en kennelijk meent dat zij wel voldoet aan alle voorwaarden van artikel 58 e.v. van de Vreemdelingenwet, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student diende verworpen te worden en er aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 9, tweede lid en 58 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster geen verblijfsrecht in de hoedanigheid van student kan worden toegekend omdat zij op het moment van haar aanvraag geen definitieve inschrijving voor haar bacheloropleiding had voorgelegd en zij pas een definitieve inschrijving heeft verkregen wanneer zij niet langer over een legaal verblijf beschikte en dat uit nazicht van de loonfiches van de garant blijkt dat deze onvoldoende inkomen heeft om zich garant te stellen voor een student.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 58 van de vreemdelingenwet.

Artikel 58 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Verzoekster werpt op dat ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het netto-inkomen van haar garant onvoldoende is. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat haar garant maandelijks twee inkomens heeft in gevolge haar twee deeltijdse jobs. Verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft nagelaten een grondig onderzoek te voeren naar de precieze inkomsten van de garant.

In het kader van haar aanvraag heeft verzoekster op naam van de garant volgende inkomsten voorgelegd: voor de maand mei: 361,19 euro en 899,82 euro, voor de maand juni: 460,61 euro en 667,81 euro, voor de maand juli 186,91 euro en 135,21 euro, voor de maand augustus: 181,64 euro, voor de maand september: 467,25 euro en 962,09 euro en voor de maand oktober 368,31 euro en 961,81 euro.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het koninklijk besluit van 8 juni 1983 tot vaststelling van het minimumbedrag van de middelen van bestaan waarover een vreemdeling die in België wenst te studeren, moet beschikken. Dit bedrag wordt elk jaar geactualiseerd in toepassing van artikel 2 van voornoemd koninklijk besluit en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Dit bedrag wordt tevens vermeld op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken. In de bestreden beslissing wordt gepreciseerd dat de garant over een minimuminkomen van 1179,65 euro per maand dient te beschikken om in zijn persoonlijke behoeften te voorzien en over een bedrag van 642 euro per maand voor de student.

Gelet op al het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of met miskenning van de beide inkomstenbronnen van de garant heeft vastgesteld dat *“(u)it nazicht van deze loonfiches blijkt dat betrokkene echter onvoldoende inkomen heeft, om zich garant te stellen voor een student.”* Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat de garant beschikt over een maandelijks inkomen van 1179,65 euro om in te staan in haar eigen behoeften en over een bedrag van 642 euro om in te staan voor de kosten van de student. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Uit de hierboven opgesomde bedragen blijkt dat de garant van verzoekster voor geen enkele maand kan aantonen dat zij over het vereiste bedrag beschikt.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat verzoekster geen definitieve inschrijving voor haar bacheloropleiding heeft voorgelegd op het moment dat zij nog over een legaal verblijf beschikte en 2) dat uit nazicht van de loonfiches van de garant blijkt dat deze onvoldoende inkomsten heeft om zich garant te stellen voor een student. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat verzoekster er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft verzoekster geen belang bij haar kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief – waarin onder meer de schending van artikel 59 van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd – kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de

bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 58 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.4. Tot slot wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn indien een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van verzoekster (*cf.* RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET